

„LGBT konzervativizmus“ alebo ako zástancovia kompromisu umožnili genderovú revolúciu, I. časť

Agnieszka Stelmachová

21. júla 2022 ✚ Spoločnosť ✚ LGBT

Môže byť „homosexuál“ konzervatívcom? Nominálne áno. Dôkazom toho sú frakcie tzv. sexuálnych menších, ktoré pôsobia v stranách považovaných za konzervatívne. Práve „konzervatívni homosexuáli“ prispeli – napríklad v Spojenom kráľovstve a USA – k liberalizácii zákonov a šíreniu antikultúry LGBT. Prečo to bolo možné a ako sa to stalo?

Zdroj: wikimedia commons

Vo všeobecnosti sa pojem „LGBT konzervativizmus“ používa na označenie tzv. lesbiab, gejov, bisexuálnych a transrodových osôb s konzervatívnymi politickými názormi. V prvom období pred Stonewallom (nepokoje v newyorských gay baroch, ktoré vypukli v roku 1969 po policajných raziách) takzvaní LGBT konzervatívci prijímali a propagovali konzervatívne myšlienky vrátane tých, ktoré kritizovali homosexuálnu subkultúru. Vystupovali proti predvádzaniu sa na verejnosti svojou „orientáciou“ voči rovnakému pohlaviu, proti kazeniu mladej generácie, proti adopcii detí páromi rovnakého pohlavia, nehovoriac o zrovnoprávňovaní takýchto zväzkov so sviatostným manželstvom. Zdôrazňovalo sa, že homosexualita je oprávnená považovaná za úchylku – hoci je neškodná – a za nemorálne správanie.

Po výtržnostiach a nepokojoch bol kladený dôraz na *coming out* a na snahu o získanie uznania promiskuitného životného štýlu v rôznych konfiguráciách. „Konzervativizmus“ homosexuálov sa prejavoval v ich podpore myšlienky obmedzenej vlády alebo nízkych daní. Sodomiti však presadzovali zrovnoprávnenie vzťahov osôb rovnakého pohlavia s inštitúciou manželstva, uznanie „homosexuálnej rodiny“, rovnosť všetkých menších a pozitívne zobrazovanie – dokonca uznávanie – homosexuálneho životného štýlu zo strany náboženstiev. Radikálnejší „gejovskí konzervatívci“ požadovali právo na adopciu detí páromi rovnakého pohlavia.

Najprv dekriminalizácia homosexuality

Ak by sme pátrali hlbšie, zistili by sme, že zmena názorov konzervatívcov postupovala spolu so šírením osvietenských heréz. Najprv sa zamerala na dekriminalizáciu homosexuálnych činov. Napríklad vo Francúzsku v roku 1791 Louis Michel le Peletier de Saint-Fargeau predložil návrh nového trestného zákonníka, v ktorom uviedol, že zakázané by mali byť len „skutočné zločiny“ a nie *„údajné trestné činy vytvorené poverami, feudalizmom, daňovým systémom a (kráľovským) despotizmom“*.

Preto predložil návrh nového trestného zákonníka, ktorý odstránil trestné činy „spôsobené poverami“. Nebolo v ňom spomenuté rúhanie, kacírstvo, svätokrádež, čarodejníctvo, incest ani homosexualita. Napoleonský trestný zákonník vydaný v roku 1810 neobsahoval ustanovenia o náboženských trestných činoch, inceste alebo homosexualite.

Portugalsko sa však ukázalo ako ešte „pokrokovejšie“ a v roku 1852 legalizovalo sodomitské vzťahy. Kancelárovi Ottovi von Bismarckovi zabránil v roku 1870 schváliť homosexualitu len strach z „verejnej mienky“, ktorá v tom čase ešte stále považovala homosexuálne vzťahy nie za „neresť“, ale za zločin. Preto bol 15. mája 1871 v celej Nemeckej ríši prijatý paragraf 175, ktorý kriminalizoval homosexualitu.

To isté sa stalo vo Veľkej Británii v auguste 1885 za vlády konzervatívneho premiéra Roberta Gascoynea-Cecila, keď bol prijatý Laboucherov dodatok.

V ďalekej Argentíne však boli vzťahy medzi osobami rovnakého pohlavia legalizované len o dva roky neskôr za vlády konzervatívnej Argentínskej republiky.

Spojené kráľovstvo

Vo februári 1954 britský premiér Winston Churchill vyhlásil, že Konzervatívna strana nemá v úmysle zmierniť zákon proti „homosexuálom“. Navrhol, aby sa medializácia odsúdení za homosexualitu obmedzila a aby polícia ponúkla liečbu každému mužovi prichytenému pri nekalých činoch.

V roku 2007 Brian Coleman, bývalý homosexuálny konzervatívny poslanec parlamentu a bývalý starosta Barnetu, v časopise New Statesman napísal, že v polovici 50. rokov 20. storočia londýnska polícia vedela, že budúci premiér Edward Heath sa údajne dopúšťal homosexuálnych praktík na verejných toaletách. Varovali ho, aby prestal, inak si poškodí kariéru. Coleman tvrdil, že homosexuáli dlhé roky „viedli“ Konzervatívnu stranu, a preto boli obzvlášť chránení.

Významný posun vo svetonázore toryov nastal po zverejnení Wolfendenovej správy o právnom postavení homosexuálov a prostitútok v roku 1957. Správa nakoniec vyzvala vládu, aby dekriminalizovala homosexuálne styky medzi dospelými mužmi. Vyzývala na sprísnenie trestov pre sodomitov a prostitútky, ktoré sa dopúšťajú sexuálnych aktov na verejnosti (stačilo, aby bol svedkom obscénneho konania jeden človek).

V máji 1965 predložil Arthur Gore, predseda Konzervatívnej strany, do Snemovne lordov návrh zákona, ktorý dekriminalizoval sexuálne vzťahy medzi mužmi v Anglicku a Walese. Zákon prešiel Snemovňou lordov v júli 1965 a do Dolnej snemovne ho predložil konzervatívny poslanec Humphrey Berkeley, známy homosexuál. Po víťazstve labouristov vo voľbách v roku 1966 a strate Berkeleyho kresla prevzal jeho miesto ako predkladateľa návrhu zákona Leo Abse z víťaznej Labouristickej strany.

Keď bol v roku 1967 prijatý zákon o zrušení trestov za homosexuálne činy, takmer všetci konzervatívni poslanci vrátane budúcej premiérky Margaret Thatcherovej hlasovali za novú právnu úpravu. O osem rokov neskôr Peter Walter Campbell založil vôbec prvú tzv. konzervatívnu LGBT organizáciu, Konzervatívnu skupinu pre rovnosť gejov a lesbiab (CGHE).

Ak možno veriť Colemanovi, „gejovi“ a bývalému členovi Konzervatívnej strany, mnohí sodomiti mali vstúpiť do britskej Konzervatívnej strany a aktívne sa zasadzovať za tzv. práva homosexuálov počas vlády Margaret Thatcherovej. Prečo?

„Železná lady“ vraj priťahovala homosexuálnych mužov svojou „čistou eleganciou, ženskou dokonalosťou, dokonalým spôsobom obliekania a odhodlaním zmeniť spoločnosť, hoci jej vláda mala možno aj protihomosexuálnu auru“. Podľa Colemanu v osobnom postoji Thatcherovej nebolo nič, čo by naznačovalo „akékoľvek predsudky“. Premiérka nemala problém vymenovať „homosexuálnych“ ministrov, ako napríklad grófa z Avonu (syna bývalého premiéra Anthonyho Edena). Bola to práve jej vláda s Normanom Fowlerom ako ministrom zdravotníctva, ktorá riešila problém AIDS.

Zdroj: picryl.com

Coleman zašiel vo svojich tvrdeniach tak ďaleko, že napísal, že „existuje veľa homosexuálnych toryov, ktorí by sa radi vyspali s Davidom Cameronom, ale nad ich posteľou visí portrét lady Thatcherovej!“

Počas vlády „Železnej lady“ bol v roku 1980 prijatý zákon, ktorý legalizoval sexuálne vzťahy medzi osobami rovnakého pohlavia v Škótsku.

V roku 1991 sa prvá „konzervatívna organizácia“ pre sexuálne menšiny na svete – CGHE – transformovala na Tory Campaign for Homosexual Equality (TORCHE). Bola aktívna do roku 2004. O niekoľko rokov neskôr vznikla skupina LBGTory, ktorá sa aktívne zúčastňovala na sodomitských sprievodoch po celom Spojenom kráľovstve. Časom sa LBGTory premenovala na LBGT+ konzervatívcov, ktorí sa teraz snažia presadzovať „rovnosť“ v manželstve pre zástupcov všetkých „sexuálnych orientácií“.

Okrem strany toryov má, samozrejme, svoju vlastnú oficiálnu lobistickú skupinu LBGTQ aj konzervatívna Strana nezávislosti Spojeného kráľovstva (UKIP). Jej zástupcom je sodomita Peter Whittle.

V Spojenom kráľovstve to boli „konzervatívci“, ktorí *de facto* presadili dekriminalizáciu homosexuálnych činov. Tvrdili, že ide len o „zdravý rozum“ a úpravu právneho postavenia sodomitov, ktorí boli doteraz za spolužitie osôb rovnakého pohlavia zatváraní do väzenia. Postupom času sa postoj konzervatívcov vyvíjal smerom k potvrdeniu promiskuitného životného štýlu. Útočilo sa na tradičné manželstvo a rodinu, čím sa

poprela podstata konzervativizmu.

5. októbra 2011 predseda vlády David Cameron na konferencii svojej strany vyhlásil, že podporuje „*manželstvá homosexuálov*“ nie „*napriek svojmu konzervativizmu*“, ale „*práve preto, že je konzervatívec*“. Cameron zmenil význam tohto pojmu, pričom tradičné hodnoty vykladá opačne.

Fenomén meniacej sa normativity britských konzervatívcov (toryov) rozpoznal Martin Monahan, autor akademického článku s názvom: *Toryovská normativita a obhajoba práv homosexuálov v britskej Konzervatívnej strane od 50. rokov 20. storočia (Tory normativity and gay rights advocacy in the British Conservative Party since the 1950's)*. Text vyšiel v časopise *The British Journal of Politics and International Relations* v roku 2019. Vyhlásil, že otvorenosť voči „homosexuálom“ je výsledkom „pragmatického“ postoja a diskrétného prístupu, ktorý časom vystriedalo ich vyzdvihovanie a uznávanie.

Krátko po II. svetovej vojne predstavili homosexuáli spojení s Konzervatívnou stranou otázku obhajoby tzv. práv homosexuálov „vo forme prijateľnej pre stranu“. Neboli dotieraví a spočiatku nevyžadovali uznávanie promiskuitného životného štýlu. Najprv navrhli dekriminalizáciu homosexuálnych činov, pričom sa odvolávali na argumenty „zdravého rozumu“.

Nebola to liberálna Labouristická strana, ale konzervatívci, ktorí v roku 1966 navrhli zákon o dekriminalizácii homosexuálnych činov, a nakoniec práve za vlády toryov bol v roku 2013 prijatý zákon, ktorý legalizoval tzv. „pseudomanželstvá osôb rovnakého pohlavia“.

Monahan, ktorý pôsobí na Nottingham Trent University, poukazuje na to, že sodomiti v strane nespochybňovali konzervatívne myšlienky, ale rozširovali a skresľovali ich chápanie.

Hoci formálne zostali zásady rovnaké, interpretovali sa inak a mali slúžiť novým cieľom. Ako to vysvetlil poslanec a mysliteľ Jesse Norman (2010), „*v etike (konzervativizmus) nemoralizuje, ale prakticky koná*“.

V 50. rokoch 20. storočia, keď sa v britských väzniciach nachádzalo viac ako 1 000 sodomitských delikventov kvôli sodomii, „konzervatívni“ zástancovia dekriminalizácie homosexuality poukazovali na to, že to, čo dospelí muži robia v súkromí – so súhlasom – možno morálne považovať za ich „vlastnú vec“, pokiaľ sa svojich činov nedopúšťajú na verejnosti. Ak by porušovali „*verejnú mravnosť, potom by bol právny zásah oprávnený*“.

Bola prijatá myšlienka, že základy dobrej verejnej politiky nie sú odvodené od zákona, ale od individuálnej zodpovednosti a spoločnosť pôsobí ako morálna disciplína.

„Gayovia“ spojení s toryami poukazovali na to, že morálny zákon musí zostať pevný a odsudzujúci, hoci štátne právo sa môže zmeniť, aby sa odstránila „nepraktickosť“ v danej otázke.

Apelovali na kresťanský súcit a zmysel pre spravodlivosť voči menšinám. Počas druhého čítania návrhu zákona o dekriminalizácii homosexuality bývalý konzervatívny minister Richard Wood argumentoval, že čím viac správania sa snažíme regulovať, tým menej priestoru zostáva pre individuálnu morálnu zodpovednosť.

Ďalším argumentom bolo, že hlavnou hrozbou pre rodinu nie je homosexualita, ale cudzoložstvo a napriek tomu neverní manželia nie sú trestaní tak prísne ako sodomiti. Preto sa presadzovala dekriminalizácia mužskej homosexuality.

V nasledujúcich rokoch sa tvrdilo, že homosexuáli sú „prirodzene konzervatívni“. Mnohí z nich sú samostatne zárobkovo činné osoby alebo úspešne podnikajú. Pomerne veľa ľudí si berie hypotéky, pretože chcú vlastniť dom a všetci homosexuáli „majú záujem na prosperite krajiny“.

Britskí nominálni konzervatívci presadzujúci požiadavky homosexuálne orientovaných osôb mali bližšie k libertariánom a neoliberalizmu než ku konzervativizmu. V každom prípade v nasledujúcich rokoch, keď požadovali „nové práva“ pre sexuálne menšiny a nakoniec nielen akceptáciu, ale aj schvaľovanie promiskuitného životného štýlu, tvrdili, že takto bojujú proti zasahovaniu štátu do slobody jednotlivca.

Hoci Coleman hovoril o tom, že mnohí „gejovia“ získali podporu Konzervatívnej strany počas vlády Thatcherovej, v strane existovala aj skupina, ktorá na ňu útočila, že nie je dostatočne liberálna v sociálnej oblasti, na rozdiel od ekonomickej.

V roku 1988 vláda „Železnej lady“ dokonca zaviedla do zákona o miestnej samospráve ustanovenia, ktoré zakazovali miestnym orgánom *„úmyselne propagovať homosexualitu alebo publikovať materiály s úmyslom propagovať homosexualitu“*, podporovať vyučovanie, ktoré zobrazuje tzv. „jednopohlavnú rodinu“ v pozitívnom svetle atď.

Neskôr sa však začal vytvárať obraz „gejov“ ako vzorných občanov, ktorí prispievajú k úspechu štátu, nepredstavujú hrozbu pre rodinu, ale dokonca môžu byť pre ňu „zdrojom podpory“.

Od roku 2004, keď Michael Howard umožnil poslancom hlasovať o občianskych zväzkoch podľa svojho svedomia, sa v Konzervatívnej strane začala prestavba: na jednej strane išlo o zachovanie neoliberalného dedičstva thatcherizmu, na druhej strane sa snažila oddeliť od sociálneho konzervativizmu. V tom čase sa objavili takzvaní modernizátori, ktorí chceli tlačiť toryov k progresívnej agende. Hlavným reformátorom sa stal David Cameron, ktorý presadzoval *„inkluzívny prístup k etnickým menšinám, ženám a homosexuálom“*.

Napokon práve prostredníctvom Konzervatívnej strany bol predložený a schválený zákon o pseudomanželstve osôb jedného pohlavia. A v brožúre strany z roku 2021 sa uvádza, že odopretie možnosti homosexuálom uzavrieť manželstvo a využívať jeho výhody by sa mohlo považovať za „nekonzervatívne“.

Dnes frakcia LGBT + konzervatívci predkladá stále nové a nové požiadavky v prospech menšín.

Vychádzajúc z „praktickosti“ a „diskrétnosti“ britskí konzervatívci iniciovali revolúciu v morálke, čo viedlo k ďalekosiahlym spoločenským zmenám. To všetko bolo možné vďaka tomu, že v strane mohli pôsobiť rozvratníci, ktorí najprv iniciovali diskusiu v strane a potom prichádzali s návrhmi zákonov, ktoré zásadne menili postavenie sexuálnych menšín v štáte.

Stefan Porion v analýze s názvom: *Zavedenie manželstiev osôb rovnakého pohlavia v roku 2013: modernizácia Cameronovej sociálnej agendy v Konzervatívnej strane od roku 2005*, napísal, že „*prelom iniciovaný Davidom Cameronom*“ bol možný vďaka podpore iných zoskupení a odhodlaniu samotného Camerona, ktorý považoval otázku legalizácie tzv. homosexuálnych manželstiev za kľúčovú pre

to, aby sa z toryov stala moderná strana „liberálneho konzervativizmu“.

Nový líder v snahe pretvoriť stranu izoloval oponentov programu LGBT, zaviedol prísnu stranícku disciplínu a niektorých z nich zapojil do významných pozícií, čím ich zaviazal k disciplíne kolektívnej zodpovednosti. Niektorí boli izolovaní až do konca, ako napríklad barónka Youngová, ktorá zomrela v septembri 2002. Odvtedy sa znižoval a slabol odpor toryov voči snahám LGBT loby v Snemovni lordov.

Podľa Philipa Lyncha „*Cameronova stratégia obnovy Konzervatívnej strany bola do veľkej miery založená na stratégii, ktorú použil Tony Blair, keď sa v roku 1994 stal predsedom Labouristickej strany*“.

Blair zasa vo svojich pamätiach napísal, že toryovia boli ovplyvnení New Labour a jeho generácia definovala novú paradigmu: to, čo robíte vo svojom osobnom živote, je vaša voľba, ale to, čo robíte iným, už nie. Rozlišovali sa tak postoje k ľuďom (nediskriminujúce na základe rasy, pohlavia alebo sexuality) a postoje k spoločenskému poriadku. Britskému konzervativizmu *de facto* dominovala liberálna ideológia.

(Dokončenie v druhej časti.)

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/lgbt-konzervativizmus-alebo-ako-zastancovia-kompromisu-umoznili-genderovu-revoluciu-i-cast/>